

Дело C-396/20

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

30 юли 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Kúria (Върховен съд, Унгария)

Дата на акта за преюдициално запитване:

2 юли 2020 г.

Жалбоподател:

СНЕР Equipment Pooling NV

Ответник:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Дирекция „Жалби“ на Националната данъчна и митническа администрация, Унгария)

Решение на Kúria (Върховен съд, Унгария)
в качеството на касационна инстанция

[...]

Жалбоподател: СНЕР Equipment Pooling [NV] ([...] Mechelen [...], Белгия)

[...]

Ответник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Дирекция „Жалби“ на Националната данъчна и митническа администрация, Унгария) ([...] Будапеща[...])

[...]

Предмет на спора: административно решение по данъчно дело

[...]

Диспозитив

Kúria [...] [вътрешноправни процесуални съображения] отправя до Съда на Европейския съюз преюдициално запитване по следния въпрос:

Трябва ли член 20, параграф 1 от Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, предвидено в Директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка (наричана по-нататък „Директива 2008/9/ЕО“), да се тълкува в смисъл, че дори в случай на явни цифрови различия между заявлението за възстановяване и фактурата в ущърб на данъчнозадълженото лице — без да възниква въпросът за частично възстановяване — държавата членка по възстановяване може да приеме, че не е необходимо да иска допълнителна информация и че е получила цялата необходима информация, за да вземе решение относно възстановяването?

Основания

Цитирани разпоредби на правото на Съюза

Директива 2008/9/ЕО на Съвета от 12 февруари 2008 година за определяне на подробни правила за възстановяването на данъка върху добавената стойност, предвидено в Директива 2006/112/ЕО, на данъчнозадължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка (наричана по-нататък „Директивата“), член 20, параграф 1 и член 8, параграф 2, буква д).

Цитирани национални разпоредби

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Закон CXXVII от 2007 г. за данъка върху добавената стойност, наричан по-нататък „Законът за ДДС“).

Член 249, параграф 1 от Закона за ДДС: Правото на възстановяване на данъка се упражнява по писмено заявление на данъчнозадълженото лице, което не е установено на националната територия, до компетентния орган на националната данъчна администрация, посочен в законодателството (наричано по-нататък „заявление за възстановяване на данъка“).

Член 251/F, параграф 1, буква а) от Закона за ДДС: Ако въз основа на получената от него информация и друга информация националният данъчен орган счита, че не е възможно да вземе решение по заявлението за възстановяване на данъка, в срока, предвиден в член 251/E, параграф 1, той

може писмено да поиска допълнителна информация и друга информация от данъчнозадълженото лице, което не е установено на територията на страната.

Член 251/Е, параграф 1 от Закона за ДДС: Освен ако в настоящия закон не е предвидено друго, националният данъчен орган се произнася по заявлението за възстановяване на данъка в срок от четири месеца.

Член 251/Е, параграф 3 от Закона за ДДС: Писменото заявление, посочено в параграфи 1 и 2, може да изисква да се представи оригинал или заверено копие от документа, посочен в член 127, параграф 1, букви а), в) и г), издаден на името на данъчнозадълженото лице, което не е установено на територията на страната, с цел доказване извършването на сделката, при наличие на сериозни съмнения относно правното основание за възстановяване на данъка или относно размера на данъка по получени доставки, чието възстановяване се иска. В този случай не се прилагат максималните размери, определени в член 250, параграф 1.

Член 127, параграф 1, буква а) от Закона за ДДС: Упражняването на правото на приспадане е обусловено от обективното условие в случая, посочен в член 120, буква а), данъчнозадълженото лице да разполага лично с фактура, издадена на негово име, доказваща, че сделката е извършена.

Член 120, буква а) от Закона за ДДС: Доколкото данъчнозадълженото лице — действащо в това си качество — използва по друг начин стоки или услуги за целите на неговите облагаеми доставки на стоки или услуги, то има право да приспадне от дължимия данък данъка, начислен от друго данъчнозадължено лице — включително лица и образувания, подлежащи на облагане с опростен корпоративен данък — във връзка с получаването на стоки или услуги.

Член 4, параграф 2, буква е) от a belföldön nem letelepedett adóalanyokat a Magyar Köztársaságban megillető általános forgalmiadó-visszatérítetési jognak, valamint a belföldön letelepedett adóalanyokat az Európai Közösség más tagállamában megillető hozzáadottértékadó-visszatérítetési jognak érvényesítésével kapcsolatos egyes rendelkezésekről szóló 32/2009. (XII. 21.) PM rendelet (Постановление 32/2009 на Министъра на финансите от 21 декември относно разпоредбите за упражняването на правото на възстановяване на ДДС, с който се облагат в Република Унгария данъчнозадължените лица, които не са установени на националната територия и правото на възстановяване на ДДС в други държави членки на Европейската общност на данъчнозадължените лица, установени на националната територия, наричано по-нататък „Постановление на министъра на финансите“): Освен предвиденото в параграф 1 заявлението за възстановяване на данъка трябва да съдържа и за всеки от документите по член 127, параграф 1, букви а), с) и d) от Закона за ДДС, издадени на името на данъчнозадълженото лице, установено в друга държава — членка на Общността, удостоверяващи

осъществяването на сделката, данъчната основа и размера на данъка, изразен във форинти.

Кратко изложение на фактите, на които е основана касационната жалба и на мотивите на преюдициалното запитване

- [1] Жалбоподателят е учредено в Белгия дружество, което е собственик на фабриката за палети на европейско равнище на СНЕР, закупува нови палети и впоследствие ги отдава под наем на своите дружества, които действат в различни държави членки на Съюза. То фактурира под белгийски данъчен номер наемната цена за отдадените под наем палети.
- [2] На 28 септември 2017 г. в качеството си на данъчнозадължено лице, установено в друга държава — членка на Съюза, жалбоподателят подава искане за възстановяване на платения по получени доставки ДДС за стоки и услуги, придобити на националната територия в периода между 1 януари 2016 г. и 31 декември 2016 г. Към заявлението е приложен документ с различни колони, озаглавени номер на фактура/дата на фактура/издател на фактурата/данъчна основа/данък, който подлежи на приспадане/наименование/кодове, както и фактурите, посочени в документа. В този документ жалбоподателят посочва и фактури, за които вече му е бил възстановен изцяло или частично ДДС, както и фактури, в които действителният размер на ДДС, посочен във фактурата, е по-нисък от посочената в заявлението сума. Освен това в документа са посочени референции, в които действителният размер на ДДС по фактурата надвишава посочения в заявлението размер.
- [3] На 2 ноември 2017 г. първоинстанционният данъчен орган изисква от жалбоподателя документи и декларации относно условията, при които са извършени стопанските сделки, съответстващи на 143 фактури. След като получава допълнителните данни на 29 ноември 2017 г., първоинстанционният данъчен орган уважава частично заявлението, като разрешава възстановяването на 254 636 343 HUF и отказва възстановяване на ДДС в размер на 92 803 004 HUF. Отказът е направен отчасти защото исканата сума вече е била изцяло или частично възстановена, и отчасти защото член 247, параграф 3 от Закона за ДДС не допуска възстановяването на по-висок данък от посочения във фактурата. Когато размерът на ДДС, посочен в приложения към заявлението документ, е по-малък от посочения във фактурата размер на ДДС, първоинстанционният данъчен орган разпорежда възстановяване на посочената в този документ сума.
- [4] Ответникът потвърждава решението на първа инстанция. Той мотивира решението си с факта, че сумата, чието възстановяване се иска, е най-важният елемент от заявлението и че изменението му дава основание за ново заявление. Поправката на административната грешка, изтъкната от жалбоподателя в жалбата му, по този начин означавала подаване на ново

заявление. Жалбоподателят не е имал възможност да подаде ново заявление, тъй като макар за разглежданата година той да има право да подаде заявление, считано от следващата година, тоест от януари 2017 г., той прави това едва на 28 септември 2017 г., а преклузивният срок е изтекъл на 30 септември 2017 г. За погрешното посочване на сумата, чието възстановяване се иска, и за датата на подаване отговорността се носи от жалбоподателят. В случая на жалбоподателя фактите са били ясно установени и не е било необходимо отстраняване на нередовностите. Когато при подаване на заявлението е допусната грешка, не може да се изисква от данъчния орган да проверява причината за грешката.

- [5] В жалбата си по административен ред жалбоподателят е поискал отмяна на решението на ответника по отношение на фактурите, за които въз основа на приложените към заявлението данни е определен размер на ДДС, по-нисък от действителния размер на ДДС, посочен във фактурите.
- [6] С окончателно решение първоинстанционният съд отхвърля подадената от жалбоподателя жалба по административен ред. Съгласно мотивите на това решение заявителят/жалбоподателят е оправомощен да поиска възстановяване, да инициира производство и да определи размера на ДДС, за който се отнася възстановяването. Доводът на жалбоподателя лишавал от смисъл заявлението, тъй като в този случай било достатъчно да се приложат единствено фактурите, представляващи правното основание на правото на възстановяване, и че освен в случаите на съответна пропорционална част данъчният орган при всички случаи трябвало да разпорежи възстановяването на максималния данък въз основа на фактурите. Ответникът може да изиска други доказателства само ако те са необходими, за да вземе обосновано решение, или ако липсва релевантна информация, което не е така в конкретния случай.
- [7] В касационната си жалба жалбоподателят иска да се отмени окончателното съдебно решение и да се постанови решение, с което да се уважават исканията в жалбата по административен ред. Окончателното съдебно решение накърнявало принципа на данъчен неутралитет, предвиден в член 1, параграф 2 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (наричана по-нататък „Директива 2006/112“). Първоинстанционният съд не взел предвид основния принцип на гарантиране на данъчното производство, ограничавайки се до проверка на съответствието на производството за възстановяване с техническите стандарти.
- [8] Сезиран с касационната жалба, Кúria (Върховен съд) констатира, че приложимите правила не съдържат никакво ограничение на броя на заявленията за възстановяване, които могат да бъдат подадени в рамките на преклузивния срок, тоест заявителите могат да поправят евентуални предходни грешки като подадат нови заявления. Все пак в случай на заявление, подадено на дата, близка до изтичането на преклузивния срок, от

съществено значение е да се тълкува правилно въпросът дали, ако не са изяснени разликите между [размера на ДДС, посочен в заявлението, и този, посочен в представените фактури], е възможно да се приеме решение въз основа на това заявление.

- [9] Правото на Съюза и националното право, приложими към разглежданите факти, съдържат идентични разпоредби. По силата както на член 8, параграф 2, буква д) от Директивата, така и на член 4, параграф 2, буква е) от постановлението на министъра на финансите задължителната информация в заявлението е размерът на ДДС. По силата както на член 20, параграф 1 от Директивата, така и на член 251/F, параграф 3 от Закона за ДДС решението за възстановяване може да се вземе само ако е получена цялата релевантна информация, за да се вземе обосновано решение. Директивата и Законът за ДДС считат, че точното посочване за сумата, чието възстановяване се иска, представлява релевантна информация, необходима за постановяване на решение по същество. Директивата позволява да се поиска допълнителна информация относно „релевантната информация“, когато са налице сериозни основания за съмнение относно точността на конкретно заявление. Освен това Законът за ДДС позволява на данъчнозадълженото лице да поиска такава информация, когато възникнат сериозни съмнения относно размера на платения по получени доставки данък, чието възстановяване се иска.
- [10] Националният данъчен орган счита, че заявителят е този, който определя обхвата на делото, така че е налице основание за съмнение относно размера на ДДС, чието възстановяване се иска, само ако е допусната грешка в икономическата сделка или ако е посочен размер, по-висок от законно допустимия.
- [11] Що се отнася до Директивата, въпросът е дали в случай на разлика в ущърб на данъчнозадълженото лице националният данъчен орган може да приеме, че е получил цялата релевантна информация, за да вземе решение за възстановяване, без да поиска допълнителна информация. С други думи, дали разликата между размера в заявлението и представените фактури не представлява релевантна информация, за която данъчният орган трябва да поиска допълнителна информация, [така че този орган] не е длъжен да привлече вниманието върху грешките в заявлението в това отношение.
- [12] Според преценката на Kúria (Върховен съд) обаче националният данъчен орган може да има основателни съмнения относно точността на заявлението, дори ако размерът на ДДС, чието възстановяване се иска, е по-нисък от посочения във фактурата, и дори когато в заявлението погрешно е посочена данъчна основа на самия ДДС, различна от тази във фактурата. В такива случаи също обосновано решение може да бъде прието само след като се поиска допълнителна информация.
- [13] [...] [вътрешноправни процесуални съображения]

Будапешта, 2 юли 2020 г.

[...] [подписи]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ